

ข้อบังคับคณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
ว่าด้วยมาตรฐานระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการ
สำหรับนิคมอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ พ.ศ. ๒๕๕๗

โดยที่เป็นการสมควรให้มีข้อบังคับคณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ว่าด้วย
มาตรฐานระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการสำหรับนิคมอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
พ.ศ. ๒๕๒๒ และความในข้อ ๒ และข้อ ๓ ของกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการจัดตั้ง
นิคมอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๔๘ คณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยจึงออกข้อบังคับไว้
ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับคณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ว่าด้วย
มาตรฐานระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการสำหรับนิคมอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ พ.ศ. ๒๕๕๗”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๙๐ วันนับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในข้อบังคับนี้

“นิคมอุตสาหกรรม” หมายความว่า นิคมอุตสาหกรรมที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้เป็นนิคมอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ
“พื้นที่โครงการ” หมายความว่า พื้นที่ที่จะใช้สำหรับการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ

ข้อ ๔ ให้ผู้จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมเสนอแผนผังและแบบก่อสร้างระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวก
และบริการที่จำเป็น รวมทั้งแผนผังการจัดพื้นที่ในนิคมอุตสาหกรรมต่อ ก.น.อ. ตามหลักเกณฑ์และ
มาตรฐานที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้

การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ผู้จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมต้องจัดให้มีบริษัทวิศวกรที่ปรึกษา วิศวกรผู้ออกแบบ
วิศวกรควบคุมงานเป็นผู้รับรองแผนผังและแบบก่อสร้างระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการที่
จำเป็นตามมาตรฐานด้านวิศวกรรมและมาตรฐานระบบสาธารณูปโภคตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้ ตลอดจนเป็น
ผู้รับผิดชอบในการควบคุมงานก่อสร้าง แล้วแต่กรณี

สำหรับกรณีเขตพื้นที่ใดที่บุคคลใดได้จัดสรรที่ดินเพื่อให้เป็นเขตอุตสาหกรรม หรือสวนอุตสาหกรรม
หรือที่เรียกชื่ออย่างอื่นซึ่งได้ดำเนินการอยู่ก่อนวันที่ข้อบังคับนี้ใช้บังคับ และมีความประสงค์จัดตั้งให้เขตพื้นที่นั้น
เป็นนิคมอุตสาหกรรมตามกฎหมายว่าด้วยการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย โดยได้ดำเนินการพัฒนา
ก่อสร้างระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการที่จำเป็นต้องจัดให้มีสำหรับนิคมอุตสาหกรรม
เสร็จแล้ว หากปรากฏว่าระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการดังกล่าวแตกต่างไปจากที่กำหนดไว้

ในข้อบังคับนี้ ให้ผู้ว่าการแต่งตั้งคณะทำงานขึ้นมาชุดหนึ่งเพื่อทำการสำรวจ ตรวจสอบว่าระบบสาธารณสุขปศุสัตว์ สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการนั้นอยู่ในวิสัยที่จะทำการปรับปรุง แก้ไขให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ใน ข้อบังคับนี้ได้หรือไม่ หากคณะทำงานดังกล่าวเห็นว่าไม่อยู่ในวิสัยที่จะดำเนินการได้ แต่ได้ดำเนินการถูกต้อง ตามมาตรฐานวิชาการและสามารถรองรับการดำเนินงานของผู้ประกอบกิจการได้โดยไม่ส่งผลกระทบต่อ การบริหารจัดการ การควบคุมดูแล และการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัยตามลักษณะของ กลุ่มกิจกรรมในเขตพื้นที่นั้น ให้ กนอ. ดำเนินการให้พื้นที่ดังกล่าวเป็นนิคมอุตสาหกรรมต่อไป และให้นำความใน วรรคสองมาใช้บังคับกับกรณีนี้โดยอนุโลม

ข้อ ๕ ให้ผู้ว่าการรักษาการตามข้อบังคับนี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบหรือประกาศเพื่อกำหนด รายละเอียดในการออกแบบระบบสาธารณสุขปศุสัตว์ สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการในนิคมอุตสาหกรรม ตามมาตรฐานวิชาการเพื่อปฏิบัติการตามข้อบังคับนี้

หมวด ๑ การวางผังพื้นที่โครงการ

ข้อ ๖ การจัดวางผังพื้นที่โครงการจะต้องสอดคล้องกับลักษณะภูมิประเทศ ภูมิอากาศ และสภาพแวดล้อม ของที่ตั้งพื้นที่โครงการ ทั้งนี้ เพื่อให้การใช้ประโยชน์ที่ดินและกิจกรรมต่าง ๆ ของพื้นที่โครงการไม่กระทบต่อลักษณะ ทางนิเวศและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งต้องจัดภูมิทัศน์อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับประเภทอุตสาหกรรมและ กิจกรรมนั้นด้วย

ข้อ ๗ การจัดสรรพื้นที่โครงการเพื่อประกอบกิจการ เช่น อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม การบริการ จะต้อง จำแนกพื้นที่การประกอบกิจการออกเป็นแต่ละพื้นที่อย่างชัดเจน และผู้ประกอบกิจการในแต่ละพื้นที่ต้อง สามารถใช้ประโยชน์ร่วมกันจากระบบสาธารณสุขปศุสัตว์และสิ่งอำนวยความสะดวกภายในนิคมอุตสาหกรรมได้

ข้อ ๘ การดำเนินการปรับระดับพื้นที่โครงการ ต้องรักษาและคงสภาพภูมิประเทศเดิมให้มากที่สุด โดยหากมีการปรับระดับพื้นที่โครงการไม่ว่าบริเวณใด ๆ ต้องไม่เกิน ๒.๐๐ เมตร เว้นแต่มีเหตุผลทางด้านวิศวกรรม

หมวด ๒ ระบบถนน

ข้อ ๙ ในหมวดนี้

“ถนน” หมายความว่า ถนนภายในนิคมอุตสาหกรรมหรือทางเชื่อมต่อกับถนนหรือทางภายนอก นิคมอุตสาหกรรม

ข้อ ๑๐ การออกแบบระบบถนนต้องเป็นไปตามมาตรฐานหลักวิชาวิศวกรรมทางและจราจร มาตรฐานกรมทางหลวง และมาตรฐานความปลอดภัยด้านการจราจรกำหนด โดยให้มีแบบถนน ตลอดจน ขนาดของเขตทางและผิวจราจรเป็นสัดส่วนกับขนาดของนิคมอุตสาหกรรม ดังนี้

(๑) นิคมอุตสาหกรรมที่มีพื้นที่เกินกว่า ๓,๐๐๐ ไร่ขึ้นไป ให้ออกแบบถนนสายประธานเป็นแบบถนน ๖ ช่องทาง โดยมีเขตทางกว้างไม่น้อยกว่า ๔๕.๐๐ เมตร ผิวจราจรกว้างไม่น้อยกว่า ๒๑.๐๐ เมตร เกาะกลางถนนกว้างไม่น้อยกว่า ๔.๐๐ เมตร และทางเท้าพร้อมทางสำหรับรถจักรยานที่มีความปลอดภัยเพียงพอต่อการใช้งานกว้างไม่น้อยกว่า ๓.๐๐ เมตรต่อข้าง ตลอดจนให้ปลูกพรรณไม้ท้องถิ่นที่เหมาะสมกับสภาพพื้นที่ ณ บริเวณเกาะกลางและไหล่ทางดังกล่าวด้วย

(๒) นิคมอุตสาหกรรมที่มีพื้นที่ตั้งแต่ ๑,๐๐๐ ไร่ขึ้นไป แต่ไม่เกิน ๓,๐๐๐ ไร่ ให้มีถนนสายประธานเป็นแบบถนน ๔ ช่องทาง โดยมีเขตทางกว้างไม่น้อยกว่า ๓๕.๐๐ เมตร ผิวจราจรกว้างไม่น้อยกว่า ๑๕.๐๐ เมตร เกาะกลางถนนกว้างไม่น้อยกว่า ๓.๐๐ เมตร และทางเท้าพร้อมทางสำหรับรถจักรยานซึ่งมีความปลอดภัยเพียงพอต่อการใช้งานกว้างไม่น้อยกว่า ๓.๐๐ เมตรต่อข้าง ตลอดจนให้ปลูกพรรณไม้ท้องถิ่นที่เหมาะสมกับสภาพพื้นที่ ณ บริเวณเกาะกลางและไหล่ทางดังกล่าวด้วย

(๓) นิคมอุตสาหกรรมที่มีขนาดไม่เกิน ๑,๐๐๐ ไร่ ให้มีถนนสายประธานเป็นแบบถนน ๒ ช่องทาง โดยมีเขตทางกว้างไม่น้อยกว่า ๒๕.๐๐ เมตร ผิวจราจรกว้างไม่น้อยกว่า ๗.๐๐ เมตร และทางเท้าพร้อมทางสำหรับรถจักรยานซึ่งมีความปลอดภัยเพียงพอต่อการใช้งานกว้างไม่น้อยกว่า ๓.๐๐ เมตรต่อข้าง อีกทั้งจะต้องมีผิวทางหรือไหล่ทางกว้างเพียงพอสำหรับให้รถจอดในกรณีฉุกเฉินได้ตามที่ กนอ. เห็นชอบ

(๔) ให้วางแนวถนนในลักษณะเป็นวงรอบ (Loop) เพื่อลดจุดตัดกระแสรถจราจรและลดผลกระทบอันเนื่องมาจากการซ่อมแซมบำรุงรักษาดถนน

ข้อ ๑๑ การออกแบบถนนที่เป็นทางเชื่อมต่อกับถนนหรือทางภายนอกนิคมอุตสาหกรรม มีดังนี้

(๑) นิคมอุตสาหกรรมที่มีพื้นที่ตั้งแต่ ๓,๐๐๐ ไร่ขึ้นไป ต้องจัดให้มีทางเชื่อมต่อกับถนนหรือทางภายนอกนิคมอุตสาหกรรม โดยมีลักษณะทางกายภาพตามข้อ ๑๐ (๑) อย่างน้อย ๒ ทางพร้อมระบบควบคุมการเข้า-ออกตามความเหมาะสม และจะต้องเพิ่มจำนวนทางเชื่อม ๑ ทางตามขนาดพื้นที่ที่เพิ่มขึ้นทุกๆ ๒,๐๐๐ ไร่ โดยให้รวมพื้นที่ที่ขอขยายเพิ่มเติมในภายหลังด้วย

(๒) นิคมอุตสาหกรรมที่มีพื้นที่ตั้งแต่ ๑,๐๐๐ ไร่ขึ้นไป แต่ไม่เกิน ๓,๐๐๐ ไร่ ต้องจัดให้มีทางเชื่อมต่อกับถนนหรือทางภายนอกนิคมอุตสาหกรรม โดยมีลักษณะทางกายภาพตามข้อ ๑๐ (๒) อย่างน้อย ๑ ทางพร้อมระบบควบคุมการเข้า-ออกตามความเหมาะสม

(๓) นิคมอุตสาหกรรมที่มีพื้นที่ไม่เกิน ๑,๐๐๐ ไร่ ต้องจัดให้มีทางเชื่อมต่อกับถนนหรือทางภายนอกนิคมอุตสาหกรรม โดยมีลักษณะทางกายภาพตามข้อ ๑๐ (๓) อย่างน้อย ๑ ทางพร้อมระบบควบคุมการเข้า-ออกตามความเหมาะสม

ข้อ ๑๒ ความลาดชันของผิวจราจรในนิคมอุตสาหกรรม ให้ดำเนินการก่อสร้างตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) ความลาดชันของผิวจราจรที่เป็นทางเนินต้องไม่เกินร้อยละสี่ต่อทางราบ ๑๐๐ ส่วนและให้มีระดับราบรองรับ (BRAKE GRADE)

(๒) ความลาดชันของผิวจราจรที่เป็นทางราบต้องไม่เกินร้อยละสองต่อทางราบ ๑๐๐ ส่วน

(๓) การกำหนดค่าระดับสูงต่ำของการก่อสร้างถนนจะต้องเป็นไปตามลักษณะภูมิประเทศเดิมให้มากที่สุด ทั้งนี้ ความแตกต่างระหว่างค่าระดับก่อนและหลังการก่อสร้างต้องไม่เกินกว่า ๒.๐๐ เมตร จากสภาพภูมิประเทศเดิม เว้นแต่มีเหตุผลความจำเป็นทางด้านวิศวกรรม

ข้อ ๑๓ ผิวจราจรต้องเป็นคอนกรีตเสริมเหล็ก แอสฟัลต์ติกคอนกรีต คอนกรีตเสริมเหล็กลาดด้วยแอสฟัลต์หรือปูทับด้วยวัสดุอื่นหรือวัสดุในท้องถิ่นหรือวัสดุเหลือใช้ซึ่งมีคุณสมบัติที่สามารถนำมาใช้ในงานทางได้ตามมาตรฐานวิชาการหรือกรมทางหลวงกำหนด หรือลาดยางแอสฟัลต์รองด้วยชั้นวัสดุพื้นทางที่มีความหนาและบดอัดแน่นตามมาตรฐานวิชาการกำหนด ดังนี้

(๑) ผิวจราจรที่เป็นประเภทคอนกรีต ต้องมีความหนาไม่น้อยกว่า ๐.๒๑ เมตร เมื่อชั้นดินเดิม C.B.R. ไม่น้อยกว่าร้อยละสามหรือเมื่อชั้นดินทรุดตัวสม่ำเสมอแล้ว C.B.R. ต้องไม่มากกว่าร้อยละสาม

(๒) ผิวจราจรที่เป็นประเภทแอสฟัลต์ติกคอนกรีต ต้องมีความหนาไม่น้อยกว่า ๐.๐๕ เมตร เมื่อพื้นดินอ่อนจนถึงพื้นดินแข็ง C.B.R. ตั้งแต่ร้อยละหนึ่งขึ้นไป

ข้อ ๑๔ ถนนที่ตัดผ่านคลองหรือลำรางสาธารณประโยชน์ซึ่งมีความจำเป็นจะต้องสร้างเป็นสะพาน สะพานท่อ หรือท่อลอด แล้วแต่กรณี ให้ดำเนินการออกแบบและก่อสร้างตามมาตรฐานวิชาการกำหนด

ข้อ ๑๕ ถนนที่เป็นทางเข้าออกของนิคมอุตสาหกรรมที่บรรจบกับทางหลวงแผ่นดินหรือทางสาธารณประโยชน์ต้องมีความกว้างของเขตทางให้สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๑๐

ข้อ ๑๖ ระดับความสูงของถนนต้องสอดคล้องกับระบบระบายน้ำในนิคมอุตสาหกรรม และต้องได้ระดับและมาตรฐานกับทางสาธารณะ

ข้อ ๑๗ ให้ปลูกหญ้าหรือปลูกต้นไม้ด้วยพรรณไม้ท้องถิ่นตามความเหมาะสมกับสภาพพื้นที่บนเนิน (Slope) ตลอดแนวสองข้างของถนน หรือดำเนินการอื่นใดเพื่อป้องกันการทรุดตัวของไหล่ทางลาดเอียง (Slope Protection)

ข้อ ๑๘ ให้ติดตั้งสัญญาณไฟจราจร ป้ายสัญญาณจราจร หรืออุปกรณ์สะท้อนแสงไฟบริเวณเกาะกลางถนน วงเวียน ทางแยก ทางโค้ง ร่อง หรือสันนูนของถนนทุกแห่ง โดยแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนตลอดจนการจัดให้มีระบบไฟฟ้าที่มีแสงสว่างอย่างเพียงพอในบริเวณถนนตามกฎหมายเกณฑ์ความปลอดภัยที่กรมทางหลวงกำหนด

ข้อ ๑๙ ระบบไฟฟ้าส่องสว่างถนนและระบบไฟสัญญาณจราจรให้ใช้อุปกรณ์ชนิดประหยัดไฟฟ้าหรือชนิดที่ใช้แหล่งพลังงานจากแสงอาทิตย์หรือพลังงานทดแทน (Renewable Energy) เป็นแหล่งพลังงานหลัก

ข้อ ๒๐ การออกแบบและก่อสร้างระบบถนนนอกจากที่ได้กำหนดไว้ในหมวดนี้แล้ว ให้ดำเนินการตามมาตรฐานวิชาการกำหนด

หมวด ๓
ระบบระบายน้ำฝนและระบบป้องกันน้ำท่วม

ข้อ ๒๑ ในหมวดนี้

“อัตราน้ำฝนไหลนอง” (Storm water Runoff Rate) หมายความว่า อัตราที่น้ำไหลเข้าท่อหรือรางระบายน้ำมีค่าเท่ากับส่วนของฝนที่ตกลงมาบนพื้นดินและไหลนองไปตามพื้นในช่วงระหว่างที่ฝนกำลังตก รวมถึงภายหลังจากที่ฝนได้หยุดตก

“พื้นที่เสี่ยงต่ออุทกภัย” หมายความว่า พื้นที่ที่เสี่ยงต่อภัยหรืออันตรายที่เกิดจากน้ำท่วมหรืออันตรายอันเกิดจากสภาวะที่น้ำไหลเอ่อล้นฝั่งแม่น้ำ ลำธารหรือทางน้ำเข้าท่วมพื้นที่ซึ่งโดยปกติแล้วไม่ได้อยู่ใต้ระดับน้ำหรือเกิดจากการสะสมน้ำบนพื้นที่ซึ่งระบายออกไม่ทันทำให้พื้นที่นั้นปกคลุมไปด้วยน้ำ หรือพื้นที่ที่เคยเกิดเหตุประสบอุทกภัยมาก่อน หรือพื้นที่ที่ใช้สำหรับเป็นทางระบายน้ำท่วม (flood way)

ข้อ ๒๒ การคำนวณปริมาณน้ำฝนไหลนอง จะกำหนดให้บริเวณน้ำไหลนองมีความสัมพันธ์กับปริมาณน้ำฝนโดยตรง โดยให้มีสัดส่วนน้ำฝนที่ตกลงมาบนพื้นที่ซึ่งเรียกว่า “วิธีเรซันแนล” (Rational Method) ตามสูตรการคิดคำนวณ ดังนี้ $Q = 0.278 CIA$

Q = อัตราน้ำฝนไหลนองสูงสุดในท่อหรือรางระบายน้ำ ณ จุดที่พิจารณาหน่วยเป็นลูกบาศก์เมตรต่อวินาที

C = สัมประสิทธิ์การไหลนองเป็นค่าคงที่ไม่มีหน่วย ขึ้นอยู่กับลักษณะพื้นที่ของบริเวณนั้น ทั้งนี้ ในส่วนของพื้นที่สาธารณูปโภคส่วนกลางกำหนดให้ใช้ค่าเฉลี่ยไม่เกิน ๐.๕๐

I = ความเข้มเฉลี่ยของฝนที่ตกเป็นมิลลิเมตรต่อชั่วโมง

A = พื้นที่ที่จะระบายน้ำออกเป็นตารางกิโลเมตร

ข้อ ๒๓ ระบบระบายน้ำฝนให้ใช้แบบรางเปิดหรือแบบท่อปิด (Closed Conduits) พร้อมบ่อพักก็ได้ โดยให้เป็นไปตามความเหมาะสมของพื้นที่นิคมอุตสาหกรรม

กรณีระบบระบายน้ำฝนสำหรับเขตที่พักอาศัยและเขตพาณิชย์กรรมให้ใช้เป็นแบบรางเปิดหรือแบบท่อปิด (Closed Conduits) โดยให้เป็นไปตามความเหมาะสมของพื้นที่นิคมอุตสาหกรรม และให้การไหลของน้ำต้องมีความเร็วไม่น้อยกว่า ๐.๖๐ เมตรต่อวินาทีเพื่อป้องกันการตกตะกอน

วัสดุและอุปกรณ์สำหรับใช้ในระบบระบายน้ำฝนต้องไม่เป็นพิษ และไม่มีผลกระทบต่อประชาชนและสิ่งแวดล้อม

ข้อ ๒๔ อัตราการไหลของน้ำในคลองระบาย ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) กรณีรางระบายน้ำ ค.ส.ล. ให้มีความเร็วการไหลของน้ำตั้งแต่ ๐.๖๐ เมตร แต่ไม่เกิน ๓.๐๐ เมตรต่อวินาที

(๒) กรณีคลองดิน ให้มีความเร็วการไหลของน้ำตั้งแต่ ๐.๔๐ เมตร แต่ไม่เกิน ๑.๐๐ เมตรต่อวินาที

การกำหนดความเร็วการไหลของน้ำตาม (๑) และ (๒) ต้องคำนึงถึงการตกตะกอนและการกัดเซาะดินด้วย

ข้อ ๒๕ การออกแบบระบบระบายน้ำฝนสำหรับนิคมอุตสาหกรรมซึ่งอยู่ในพื้นที่เสี่ยงต่ออุทกภัย ให้พิจารณาในประเด็นดังต่อไปนี้ด้วย

(๑) ความสามารถของแหล่งรับน้ำภายนอกเพื่อรองรับน้ำจากนิคมอุตสาหกรรม

(๒) ทิศทางการไหลของน้ำรอบบริเวณพื้นที่เสี่ยงต่ออุทกภัย ทั้งในภาวะปกติและกรณีเมื่อเกิดเหตุอุทกภัย

ให้ผู้จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมประสานกับผู้ดูแลหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับแหล่งรับน้ำ เพื่อบำรุงรักษาแหล่งรับน้ำ ให้มีศักยภาพและประสิทธิภาพในการรับน้ำตามที่ได้ออกแบบไว้เป็นประจำทุกปี

ข้อ ๒๖ ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องระบายน้ำออกนอกพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมด้วยเครื่องสูบน้ำ ให้ดำเนินการติดตั้งเครื่องสูบน้ำที่เดินด้วยพลังงานไฟฟ้าเป็นระบบหลัก และเครื่องสูบน้ำซึ่งเดินด้วยเครื่องยนต์ เป็นระบบสำรองไว้สำหรับกรณีฉุกเฉิน ณ บริเวณบ่อรับน้ำ (Retention Pond) เพื่อทำการสูบน้ำจากบ่อรับน้ำดังกล่าวและระบายลงสู่ระบบระบายน้ำฝนต่อไป

กรณีการระบายน้ำตามวรรคหนึ่ง หากเป็นนิคมอุตสาหกรรมซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่เสี่ยงต่ออุทกภัย ต้องระบายน้ำ ให้ได้ร้อยละหนึ่งร้อยของปริมาณน้ำที่คำนวณได้ภายในเวลาไม่เกินสองชั่วโมง ทั้งนี้ ไม่ว่าจะด้วยเครื่องสูบน้ำที่เดินด้วยพลังงานไฟฟ้าหรือเครื่องสูบน้ำสำรองซึ่งเดินด้วยเครื่องยนต์ก็ตาม

การออกแบบบ่อรับน้ำ (Retention Pond) ให้เป็นไปตามมาตรฐานวิชาการ โดยจะต้องมีขนาดความจุที่สัมพันธ์กับการระบายน้ำของนิคมอุตสาหกรรมและไม่กระทบต่อขีดความสามารถในการรองรับการระบายน้ำของแหล่งน้ำภายนอก ทั้งนี้ ให้เลือกใช้แหล่งน้ำเดิมที่มีอยู่เป็นบ่อรับน้ำในลำดับแรก และจะต้องจัดให้มีบ่อกักเก็บน้ำสำหรับกรณีหากเกิดอุบัติเหตุเพื่อป้องกันไม่ให้น้ำอันตรายรั่วไหลเข้าสู่บ่อรับน้ำ ตลอดจนต้องสร้างทางซึ่งมีผิวจราจรกว้างไม่น้อยกว่า ๒.๕๐ เมตร หนาไม่น้อยกว่า ๒๐.๐๐ เซนติเมตร ให้มีความเหมาะสมกับการใช้ประโยชน์และสะดวกในการบำรุงรักษาและมีความพร้อมสามารถใช้งานได้ตลอดเวลา

ข้อ ๒๗ นิคมอุตสาหกรรมซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่ที่มีลักษณะเป็นที่ลุ่มและมีน้ำท่วมขัง ต้องดำเนินการก่อสร้างคันกันน้ำล้อมรอบพื้นที่โครงการ เพื่อป้องกันน้ำท่วมและป้องกันน้ำจากบริเวณรอบนอกไหลเข้าสู่พื้นที่ภายในนิคมอุตสาหกรรม ภายใต้หลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) คันกันน้ำต้องออกแบบให้มีลักษณะเป็นเขื่อน และมีโครงสร้างที่มีความแข็งแรงเพียงพอในการต้านทานแรงดันน้ำจากภายนอกโครงการ โดยให้คำนึงถึงสภาพน้ำไหลหรือน้ำซึมผ่านฐานเขื่อนและใต้เขื่อนด้วย

(๒) คันกันน้ำต้องมีความสูงกว่าระดับน้ำท่วมสูงสุดในรอบสิบปี แต่ต้องไม่น้อยกว่า ๕๐.๐๐ เซนติเมตร

(๓) การก่อสร้างคันกันน้ำต้องไม่ขวางทางน้ำหลากเพื่อป้องกันการเกิดปัญหาน้ำท่วมบริเวณพื้นที่โดยรอบ เว้นแต่กรณีมีเหตุจำเป็นซึ่งจะต้องก่อสร้างคันกันน้ำขวางทางน้ำหลากนั้น ให้จัดทำร่องน้ำเพื่อระบายน้ำให้ไหลออกสู่ทางน้ำสาธารณะได้โดยสะดวก

(๔) สันเขื่อนต้องออกแบบให้มีทางสำหรับการซ่อมบำรุง (Service Road) โดยมีผิวจราจรกว้างไม่น้อยกว่า ๒.๕๐ เมตร หนาไม่น้อยกว่า ๒๐.๐๐ เซนติเมตร และต้องจัดให้มีทางขึ้น-ลงทุกระยะ ๘๐๐.๐๐ เมตรสำหรับการบำรุงรักษาปกติทั่วไปและในภาวะฉุกเฉิน หรือเสนอรูปแบบทางสำหรับการซ่อมบำรุง (Service Road) และทางขึ้น-ลงที่เหมาะสมกับสภาพของแต่ละพื้นที่

ในกรณีที่มีความจำเป็น กนอ. อาจพิจารณาให้ดำเนินการถมพื้นที่บางส่วนหรือทั้งหมดเพื่อป้องกันเหตุอุทกภัยก็ได้ โดยให้ถมดินสูงกว่าระดับน้ำท่วมสูงสุดแต่ต้องไม่น้อยกว่า ๕๐.๐๐ เซนติเมตร ทั้งนี้ ภายใต้อาคารและเงื่อนไขตามที่กฎหมายว่าด้วยการขุดดินและถมดินกำหนด ตลอดจนกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๒๘ นิคมอุตสาหกรรมซึ่งอยู่ในพื้นที่เสี่ยงต่ออุทกภัย ต้องดำเนินการก่อสร้างคันกั้นน้ำล้อมรอบพื้นที่โครงการเพื่อป้องกันน้ำท่วมและป้องกันน้ำจากบริเวณรอบนอกไหลเข้าสู่พื้นที่ภายในนิคมอุตสาหกรรม ภายใต้อาคาร ดังนี้

(๑) คันกั้นน้ำต้องออกแบบให้มีลักษณะเป็นเขื่อน และมีโครงสร้างที่มีความแข็งแรงเพียงพอในการต้านทานแรงดันน้ำจากภายนอกโครงการ โดยใช้เกณฑ์ระดับน้ำท่วมสูงสุดในรอบเจ็ดสิบปีเป็นฐานในการคำนวณ และต้องคำนึงถึงสภาพน้ำไหลหรือน้ำซึมผ่านฐานเขื่อนและใต้เขื่อนด้วย

(๒) คันกั้นน้ำต้องมีความสูงกว่าระดับน้ำท่วมสูงสุดในรอบเจ็ดสิบปี โดยกำหนดระยะส่วนเผื่อความสูง (Free Board) ไว้ไม่น้อยกว่า ๕๐.๐๐ เซนติเมตร

(๓) การก่อสร้างคันกั้นน้ำต้องไม่ขวางทางน้ำหลากเพื่อป้องกันการเกิดปัญหาน้ำท่วมบริเวณพื้นที่โดยรอบ เว้นแต่กรณีมีเหตุจำเป็นซึ่งจะต้องก่อสร้างคันกั้นน้ำขวางทางน้ำหลากนั้น ให้จัดทำร่องน้ำเพื่อระบายน้ำให้ไหลออกสู่ทางน้ำสาธารณะได้โดยสะดวก

(๔) สันเขื่อนต้องออกแบบให้มีทางสำหรับการซ่อมบำรุง (Service Road) โดยมีผิวจราจรกว้างไม่น้อยกว่า ๒.๕๐ เมตร และหนาไม่น้อยกว่า ๒๐.๐๐ เซนติเมตร ตลอดจนต้องจัดให้มีทางขึ้น-ลงทุกระยะ ๘๐๐.๐๐ เมตรสำหรับการบำรุงรักษาปกติทั่วไปและในภาวะฉุกเฉิน หรือเสนอรูปแบบทางสำหรับการซ่อมบำรุง (Service Road) และทางขึ้น-ลงที่เหมาะสมกับสภาพของแต่ละพื้นที่

(๕) การก่อสร้างคันกั้นน้ำจะต้องประสานกับหน่วยงานของรัฐหรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อจัดระบบการระบายน้ำรอบนิคมอุตสาหกรรมให้เป็นไปด้วยความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ตลอดจนลดผลกระทบทั้งปริมาณของน้ำและทิศทางน้ำที่ไหลเข้าสู่นิคมอุตสาหกรรม

(๖) ต้องจัดให้มีระบบการติดตามสถานการณ์น้ำ การเฝ้าระวังระดับน้ำภายนอก และการแจ้งเตือนภัยล่วงหน้า รวมถึงเสนอแผนป้องกันและมาตรการภาวะฉุกเฉินเมื่อเกิดเหตุอุทกภัย ตลอดจนการตรวจสอบสภาพของระบบระบายน้ำฝนและระบบป้องกันน้ำท่วมเป็นประจำ พร้อมทั้งให้รายงานการตรวจสอบดังกล่าวต่อ กนอ. และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นประจำทุกปี

(๗) ต้องจัดให้มีวิศวกรระดับสามัญวิศวกรเป็นผู้ลงนามรับรองการคำนวณและออกแบบระบบระบายน้ำฝนและระบบป้องกันน้ำท่วมสำหรับพื้นที่เสี่ยงต่ออุทกภัย

ในกรณีที่มีความจำเป็น กนอ. อาจพิจารณาให้ดำเนินการถมพื้นที่บางส่วนหรือทั้งหมดเพื่อป้องกันเหตุอุทกภัยก็ได้ โดยให้ถมดินสูงกว่าระดับน้ำท่วมสูงสุดในรอบเจ็ดสิบปี แต่ต้องไม่น้อยกว่า ๕๐.๐๐ เซนติเมตร ทั้งนี้ ภายใต้อาคารและเงื่อนไขตามที่กฎหมายว่าด้วยการขุดดินและถมดินกำหนด ตลอดจนกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๒๙ หลักเกณฑ์การออกแบบระบบระบายน้ำฝนและระบบป้องกันน้ำท่วมนอกจากที่กำหนดไว้ในหมวดนี้แล้ว ให้เป็นไปตามมาตรฐานทางวิศวกรรมหรือมาตรฐานวิชาการกำหนด

หมวด ๔ ระบบน้ำประปา

ข้อ ๓๐ คุณภาพของน้ำประปาที่ใช้ในเขตนิคมอุตสาหกรรมต้องได้ค่ามาตรฐานของการประปานครหลวงหรือการประปาส่วนภูมิภาค แล้วแต่กรณี หรือเหมาะสมกับคุณภาพน้ำใช้สำหรับประเภทของกิจการแต่ละประเภทของนิคมอุตสาหกรรมนั้น ๆ

ข้อ ๓๑ นิคมอุตสาหกรรมใดประสงค์จะใช้ระบบประปาโดยการผลิตจากแหล่งน้ำผิวดิน (ระบบน้ำดิบ) ต้องดำเนินการเพื่อให้ได้น้ำดิบที่ได้เกณฑ์มาตรฐานแหล่งน้ำเพื่อการประปาของการประปานครหลวง หรือการประปาส่วนภูมิภาค แล้วแต่กรณี และมีปริมาณเพียงพอสำหรับการใช้น้ำในนิคมอุตสาหกรรมนั้นได้ตลอดทั้งปี

ข้อ ๓๒ นิคมอุตสาหกรรมใดประสงค์จะใช้น้ำประปาจากระบบการผลิตน้ำประปาขึ้นเอง ต้องออกแบบระบบประปาให้มีความสามารถในการผลิตที่เพียงพอต่อการใช้น้ำในนิคมอุตสาหกรรมและให้ได้คุณภาพมาตรฐานตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๓๐ รวมถึงกรณีที่ใช้น้ำประปาจากภายนอกโครงการด้วย

ข้อ ๓๓ ให้นิคมอุตสาหกรรมนำน้ำจากบ่อรับน้ำ (Retention Pond) ของระบบระบายน้ำมาใช้เป็นน้ำดิบในการผลิตน้ำประปา โดยมีสัดส่วนปริมาณที่ใช้ไม่น้อยกว่าร้อยละยี่สิบห้าของปริมาณน้ำดิบที่ใช้ในโครงการ เว้นแต่ปริมาณน้ำในบ่อรับน้ำดังกล่าวมีไม่เพียงพอสำหรับการใช้ในการผลิตน้ำประปา

ข้อ ๓๔ ให้นิคมอุตสาหกรรมนำน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดแล้วมาใช้ไม่น้อยกว่าร้อยละสิบห้าของปริมาณน้ำประปาที่ผลิตตามปกติ หรือวิธีการอื่นใดที่มีความเหมาะสม

ข้อ ๓๕ การคิดคำนวณปริมาณความต้องการน้ำใช้ต่อพื้นที่การใช้สอยในนิคมอุตสาหกรรม ให้ประมาณการจากการใช้น้ำต่อหน่วยการผลิต รวมถึงโอกาสที่จะผลิตอย่างเต็มกำลังของแต่ละนิคมอุตสาหกรรม โดยให้คำนึงถึงปัจจัยประเภทอุตสาหกรรมหรือกิจกรรมของพื้นที่ ตลอดจนการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมในอนาคตด้วย

ข้อ ๓๖ ระบบการจ่ายน้ำประปา ให้ดำเนินการภายใต้หลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) การออกแบบติดตั้งท่อประปาต้องมีความเหมาะสมกับสภาพพื้นที่

(๒) การจ่ายน้ำประปาให้ใช้ระบบท่อส่งสูงหรือระบบอัดแรงดันในเส้นท่อซึ่งมีแรงดันน้ำในท่อไม่น้อยกว่า ๑.๕๐ กิโลกรัมต่อตารางเซนติเมตร แต่ไม่เกิน ๖.๐๐ กิโลกรัมต่อตารางเซนติเมตร ทั้งนี้ ให้ใช้ระบบจ่ายน้ำด้วยท่อส่งสูงเป็นหลัก

(๓) ออกแบบโครงข่ายท่อจ่ายน้ำประปาให้มีลักษณะเป็นวงรอบ (Loop) เชื่อมต่อกัน

(๔) ถังสำหรับเก็บน้ำประปาต้องมีความจุอย่างน้อยแปดชั่วโมงของค่าความต้องการใช้น้ำสูงสุดต่อวัน โดยรวมถึงปริมาณน้ำสำรองสำหรับการดับเพลิงด้วย

ข้อ ๓๗ ในกรณีที่นิคมอุตสาหกรรมใดได้แบ่งการพัฒนาพื้นที่โครงการเป็นระยะๆ และระบบประปา ซึ่งจัดให้มีในพื้นที่ที่พัฒนาแล้วในนิคมอุตสาหกรรมนั้นได้ผลิตน้ำใช้ในพื้นที่ดังกล่าวตามปริมาณและคุณภาพที่กำหนดไว้ในหมวดนี้ และยังคงเหลือซึ่งเพียงพอสำหรับการให้บริการแก่พื้นที่ที่พัฒนาในระยะต่อไปเพิ่มเติมจากที่ได้รับอนุญาตจาก กนอ. ให้พื้นที่ที่พัฒนาเพิ่มเติมนั้นใช้ระบบประปาของพื้นที่ที่พัฒนาแล้วได้ต่อไป และต้องดำเนินการให้สอดคล้องและเป็นไปตามรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมและมาตรฐานด้านวิศวกรรมและวิชาการกำหนด

ภายใต้บังคับตามวรรคหนึ่ง หากมีการใช้น้ำปริมาณเกินกว่าร้อยละเจ็ดสิบของความสามารถในการผลิตจากระบบประปาที่มีอยู่เดิม ให้ดำเนินการปรับปรุงหรือขยายระบบประปาที่มีอยู่เดิมนั้นให้มีขนาดเพียงพอและสามารถรองรับการให้บริการแก่พื้นที่ที่พัฒนาเพิ่มเติมซึ่งได้รับอนุญาตจาก กนอ. ต่อไปได้ หรือดำเนินการก่อสร้างระบบประปาขึ้นใหม่ แล้วแต่กรณี

ข้อ ๓๘ เครื่องจักร วัสดุและอุปกรณ์ไฟฟ้าที่ใช้ในระบบน้ำประปา เช่น เครื่องสูบน้ำ ท่อ ต้องเป็นไปตามมาตรฐานทางวิศวกรรม ตลอดจนการใช้ต้องไม่ก่อให้เกิดความเป็นพิษหรือส่งผลกระทบต่อประชาชนและสิ่งแวดล้อม

หมวด ๕ ระบบบำบัดน้ำเสีย

ข้อ ๓๙ การออกแบบระบบบำบัดน้ำเสีย (Wastewater Treatment Plant) ให้ดำเนินการ ดังนี้

(๑) การคำนวณปริมาณน้ำเสีย (Designed Flow) เพื่อการออกแบบ ให้คิดคำนวณโดยใช้ค่าร้อยละแปดสิบของปริมาณน้ำใช้และปริมาณน้ำรั่วซึมเข้าเส้นท่อ หรือในกรณีที่มีข้อมูลปริมาณน้ำเสียที่เกิดขึ้นจริงก็สามารถคำนวณจากข้อมูลดังกล่าวตามความเหมาะสมกับประเภทของกิจการในนิคมอุตสาหกรรมนั้นได้

(๒) ต้องมีความเหมาะสมตามลักษณะสมบัติของน้ำเสียของแต่ละนิคมอุตสาหกรรม และการบำบัดน้ำเสียต้องเป็นไปตามมาตรฐานน้ำทิ้งตามที่กฎหมายกำหนด โดยให้มีบ่อเก็บน้ำทิ้งหลังการบำบัด (Holding Pond) เพื่อเป็นจุดติดตามและตรวจสอบคุณภาพน้ำทิ้งก่อนที่จะระบายลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะหรือจะนำกลับไปใช้เพื่อประโยชน์อื่นใด และหากจะระบายน้ำทิ้งดังกล่าวลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะ นิคมอุตสาหกรรมจะต้องพิจารณาศักยภาพการรองรับของแหล่งน้ำสาธารณะนั้นด้วย

(๓) การบำบัดและกำจัดกากตะกอน (Sludge Treatment and Disposal) ที่ออกจากระบบบำบัดน้ำเสียต้องดำเนินการให้เป็นไปอย่างเหมาะสม หรืออาจส่งกากตะกอนให้แก่ผู้รับบริการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วซึ่งได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการถูกต้องตามกฎหมายรับไปดำเนินการบำบัดและกำจัดก็ได้ ทั้งนี้ การบำบัดและกำจัดดังกล่าวต้องไม่ส่งผลกระทบต่อประชาชนและสิ่งแวดล้อม

ข้อ ๔๐ ระบบระบายน้ำเสีย (Sewerage System) ต้องดำเนินการภายใต้หลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) ระบบระบายน้ำเสียต้องแยกออกจากระบบระบายน้ำฝนโดยเด็ดขาด และการระบายน้ำเสียให้อาศัยแรงโน้มถ่วงไหลสู่ระบบบำบัดน้ำเสียเป็นหลัก

(๒) น้ำเสียที่เกิดขึ้นจากเขตอุตสาหกรรม เขตพาณิชย์กรรม และเขตที่พักอาศัยให้ระบายลงสู่ระบบระบายน้ำเสีย

(๓) ท่อระบายน้ำเสียต้องเป็นระบบท่อบีบ มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางท่อน้อยกว่า ๐.๒๐ เมตร และมีความลึกของท้องท่อสูงสุดต้องไม่เกิน ๔.๐๐ เมตร หากมีข้อจำกัดด้านสภาพพื้นที่ ให้ดำเนินการติดตั้งระบบท่อระบายน้ำเสียที่มีความลึกของท้องท่อกว่า ๔.๐๐ เมตรก็ได้ แต่จะต้องคำนึงถึงผลกระทบต่อระบบท่ออื่นๆ ตลอดจนการซ่อมบำรุงในอนาคต ทั้งนี้ การออกแบบการระบายน้ำเสียให้คำนึงถึงหลักเกณฑ์มาตรฐานวิศวกรรมและมาตรฐานความปลอดภัยด้วย

(๔) ระยะห่างระหว่างบ่อบำบัดน้ำเสีย (Manhole) ต้องไม่เกิน ๔๐.๐๐ เมตร

ข้อ ๔๑ นิคมอุตสาหกรรมต้องติดตั้งระบบตรวจติดตามวัดผลคุณภาพน้ำต่อเนื่องแบบอัตโนมัติ (Water Quality Monitoring System) ณ จุดระบายน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดแล้ว (Effluent) ก่อนปล่อยลงสู่แหล่งรับน้ำหรือจุดที่ กนอ.เห็นชอบ โดยจะต้องตรวจวัดค่า BOD, COD, PH, TDS หรือค่าอื่น ๆ ตามที่ กนอ. กำหนดแล้วให้ส่งข้อมูลดังกล่าวผ่านระบบเครือข่ายอิเล็กทรอนิกส์ไปยังศูนย์ปฏิบัติการของ กนอ. ได้ตลอดเวลา และต้องบันทึกข้อมูลนั้นได้ในเวลาที่ กนอ. กำหนดด้วย

ข้อ ๔๒ นิคมอุตสาหกรรมต้องติดตั้งเครื่องวัดและบันทึกอัตราการไหลของน้ำเสีย (Flow Meter) ที่เข้าและออกจากระบบบำบัดน้ำเสียส่วนกลางตามที่ กนอ. เห็นชอบ โดยสามารถส่งข้อมูลผ่านระบบเครือข่ายอิเล็กทรอนิกส์ไปยังศูนย์ปฏิบัติการ กนอ. ได้ตลอดเวลา

ข้อ ๔๓ ในกรณีที่นิคมอุตสาหกรรมใดได้แบ่งการพัฒนาพื้นที่เป็นระยะๆ และระบบบำบัดน้ำเสียซึ่งจัดให้มีในพื้นที่ที่พัฒนาแล้วในนิคมอุตสาหกรรมนั้นได้บำบัดน้ำเสียในพื้นที่ดังกล่าวตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในหมวดนี้และยังคงมีขีดความสามารถและประสิทธิภาพที่เพียงพอสำหรับการให้บริการแก่พื้นที่ที่พัฒนาในระยะต่อไปเพิ่มเติมจากที่ได้รับอนุญาตจาก กนอ. ให้พื้นที่ที่พัฒนาเพิ่มเติมนั้นใช้ระบบบำบัดน้ำเสียของพื้นที่ที่พัฒนาแล้วต่อไปได้ แต่ทั้งนี้ต้องดำเนินการให้สอดคล้องและเป็นไปตามรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และมาตรฐานด้านวิศวกรรมและวิชาการกำหนด

ภายใต้บังคับตามวรรคหนึ่ง หากมีการบำบัดน้ำเสียเกินกว่าร้อยละเจ็ดสิบของความสามารถในการบำบัดน้ำเสียจากระบบบำบัดน้ำเสียที่มีอยู่เดิม ให้ดำเนินการปรับปรุงหรือขยายระบบบำบัดน้ำเสียที่มีอยู่เดิมนั้นให้มีขนาดเพียงพอและสามารถรองรับการให้บริการแก่พื้นที่ที่พัฒนาเพิ่มเติมในระยะต่อไปได้ หรือดำเนินการก่อสร้างระบบบำบัดน้ำเสียขึ้นใหม่ แล้วแต่กรณี

ข้อ ๔๔ เครื่องจักร วัสดุและอุปกรณ์ไฟฟ้าที่ใช้ในระบบน้ำเสีย ต้องเป็นไปตามมาตรฐานทางวิศวกรรม ตลอดจนการใช้ต้องไม่ก่อให้เกิดความเป็นพิษและหรือส่งผลกระทบต่อประชาชนและสิ่งแวดล้อม

หมวด ๖ ระบบสื่อสารโทรคมนาคม

ข้อ ๔๕ ผู้จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมต้องจัดให้มีระบบสื่อสารโทรคมนาคมภายในนิคมอุตสาหกรรม เพื่ออำนวยความสะดวกในการดำเนินงานของผู้ประกอบกิจการหรือผู้ใช้ที่ดินในนิคมอุตสาหกรรมได้อย่างทั่วถึง รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ และต้องจัดให้มีตู้โทรศัพท์สาธารณะเพื่อให้บริการโดยทั่วไปด้วย

ข้อ ๔๖ ผู้จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมต้องจัดให้มีระบบสื่อสารและเครือข่ายที่รองรับระบบ Video Conference และเชื่อมต่อข้อมูลไปยังศูนย์ปฏิบัติการของ กนอ. ได้ตลอดเวลา

หมวด ๗ ระบบไฟฟ้า

ข้อ ๔๗ การออกแบบระบบไฟฟ้าจะต้องจัดทำตามแบบแปลน แผนผังตามแบบมาตรฐานของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคหรือการไฟฟ้านครหลวงหรือตามมาตรฐานวิศวกรรมกำหนด แล้วแต่กรณี และควรออกแบบวางสายไฟฟ้าให้อยู่ได้ระดับพื้นดิน เพื่อความสวยงามทางภูมิทัศน์

ข้อ ๔๘ สายไฟฟ้าและอุปกรณ์เกี่ยวกับไฟฟ้าทุกชนิดที่ใช้กับระบบไฟฟ้าต้องมีคุณสมบัติตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) และมาตรฐานของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคหรือการไฟฟ้านครหลวงกำหนด แล้วแต่กรณี และควรเลือกใช้อุปกรณ์ชนิดประหยัดพลังงาน

ข้อ ๔๙ ให้นำระบบจัดการพลังงานมาใช้สำหรับระบบสาธารณูปโภคในนิคมอุตสาหกรรมและอาคารส่วนกลาง รวมทั้งใช้พลังงานทดแทน (Renewable Energy) เป็นทางเลือกเสริมพลังงานหลัก

ข้อ ๕๐ ค่ามาตรฐานความต้องการใช้ไฟฟ้าในพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมให้ถือเกณฑ์ ๕๐ KVA ต่อพื้นที่ ๑ ไร่ สำหรับนิคมอุตสาหกรรมใดที่มีพื้นที่มากกว่า ๑,๐๐๐ ไร่ขึ้นไป ต้องจัดเตรียมพื้นที่ให้เพียงพอและเหมาะสมเพื่อจัดตั้งสถานีไฟฟ้าย่อยขึ้นตามหลักเกณฑ์ของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคหรือการไฟฟ้านครหลวงกำหนด แล้วแต่กรณี

หมวด ๘ ระบบดับเพลิงและระบบป้องกันอัคคีภัย

ข้อ ๕๑ การออกแบบระบบท่อน้ำดับเพลิง ตลอดจนอุปกรณ์ทุกชนิดที่ใช้สำหรับการดับเพลิง ต้องมีความเหมาะสมตามลักษณะ ประเภทและขนาดของกิจการโรงงานหรือกิจการบริการในนิคมอุตสาหกรรม และต้องได้มาตรฐานการป้องกันอัคคีภัยหรือมาตรฐานทางราชการกำหนด

ข้อ ๕๒ หัวดับเพลิง (Hydrant) ที่ใช้ในระบบดับเพลิงต้องมีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นแบบเปียก (Wet Barrel)

(๒) หัวดับเพลิงต้องมีขนาดไม่น้อยกว่า ๑๐๐ มิลลิเมตร โดยมีขนาดของท่อต่อทางน้ำเข้าหัวดับเพลิงกับระบบท่อน้ำไม่น้อยกว่า ๑๕๐ มิลลิเมตร และหัวน้ำออกขนาด ๖๕ มิลลิเมตร พร้อมประตุน้ำจำนวนสองทาง

(๓) หัวต่อสายฉีดน้ำดับเพลิงต้องเป็นหัวต่อแบบสวมเร็วชนิดตัวเมีย พร้อมฝาครอบและโซ่

(๔) ระยะห่างระหว่างท่อดับเพลิงแต่ละหัวต้องไม่เกิน ๑๕๐.๐๐ เมตร

ข้อ ๕๓ ระบบส่งน้ำดับเพลิงต้องมีความเหมาะสมและมีแรงดันน้ำปลายท่อดับเพลิงที่จุดไกลสุดไม่น้อยกว่า ๑.๕๐ กิโลกรัมต่อตารางเซนติเมตร โดยใช้ระบบเครื่องสูบน้ำเพิ่มแรงดันน้ำด้วยก็ได้

ข้อ ๕๔ ให้จัดรถดับเพลิงที่มีคุณสมบัติตามมาตรฐาน NFPA 1901 Standard for Automotive Fire Apparatus และสอดคล้องตามลักษณะ ประเภท และขนาดของโรงงานในนิคมอุตสาหกรรม

หากนิคมอุตสาหกรรมใดตั้งอยู่ในท้องที่ที่มีหน่วยงานของรัฐหรือเอกชนที่ให้บริการเกี่ยวกับการดับเพลิงและบรรเทาสาธารณภัย ให้นิคมอุตสาหกรรมนั้นใช้บริการจากหน่วยงานดังกล่าวได้

ข้อ ๕๕ ให้มีมาตรการป้องกันอุบัติเหตุภัยและแผนฉุกเฉินเมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้ อุบัติเหตุหรือเหตุฉุกเฉินอื่น โดยให้เตรียมอุปกรณ์ เครื่องมือ ตลอดจนบุคลากรอย่างเพียงพอและมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ ต้องจัดให้มีการฝึกซ้อมตามมาตรการดังกล่าวเป็นประจำอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง

หมวด ๘

ระบบการจัดการกากอุตสาหกรรม มูลฝอย และสิ่งปฏิกูล

ข้อ ๕๖ ในหมวดนี้

“กากอุตสาหกรรม” หมายความว่า ขยะหรือของเสียที่เกิดจากการประกอบกิจการในโรงงานโดยแบ่งออกเป็นสองประเภท คือ กากอุตสาหกรรมไม่อันตรายซึ่งหมายความถึงขยะหรือของเสียที่ไม่ปนเปื้อน ผสมหรือปะปนกับสารอันตรายตามที่กฎหมายกำหนด และกากอุตสาหกรรมอันตรายซึ่งหมายความถึงขยะหรือของเสียที่ปนเปื้อน ผสม หรือปะปนกับสารอันตรายหรือมีคุณสมบัติที่เป็นอันตรายตามที่กฎหมายกำหนด

“มูลฝอยและสิ่งปฏิกูล” หมายความว่า ขยะหรือของเสียที่เกิดจากกิจกรรมต่าง ๆ ในสถานที่หรือบริเวณใด ๆ ในนิคมอุตสาหกรรม เช่น อาคารสำนักงาน อาคารพาณิชย์ สถานบริการ ที่พักอาศัย เป็นต้น แต่ทั้งนี้ไม่รวมถึงกากอุตสาหกรรม

ข้อ ๕๗ การคำนวณปริมาณกากอุตสาหกรรม มูลฝอย และสิ่งปฏิกูลในนิคมอุตสาหกรรมให้ใช้หลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) ให้คิดคำนวณอัตราการเกิดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลในเขตพาณิชย์กรรม และที่พักอาศัยจำนวนอัตรา ๐.๘๐ กิโลกรัมต่อคนต่อวัน อัตราความหนาแน่นของมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลเท่ากับ ๐.๓ กิโลกรัมต่อลิตร

(๒) ให้คิดคำนวณอัตราการเกิดกากอุตสาหกรรมในเขตอุตสาหกรรมจำนวน ๑๘.๐๐ กิโลกรัมต่อไร่ต่อวัน อัตราความหนาแน่นของกากอุตสาหกรรมเท่ากับ ๐.๑๕ กิโลกรัมต่อลิตร

(๓) ให้คิดคำนวณการเกิดกากอุตสาหกรรมอันตรายเป็นร้อยละห้าของปริมาณกากอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นในเขตอุตสาหกรรม

ในกรณีที่มีข้อมูลปริมาณกากอุตสาหกรรม มูลฝอย และสิ่งปฏิกูลที่เกิดขึ้นจริงสามารถคำนวณจากข้อมูลดังกล่าวให้เหมาะสมกับประเภทของกิจการในนิคมอุตสาหกรรมนั้นได้

ข้อ ๕๘ ระบบการจัดการกากอุตสาหกรรม มูลฝอยและสิ่งปฏิกูลในนิคมอุตสาหกรรม ให้ดำเนินการ ดังนี้

(๑) ให้ใช้บริการการจัดการกากอุตสาหกรรม มูลฝอยและสิ่งปฏิกูลจากผู้รับบริการกำจัดที่ได้รับอนุญาตจากหน่วยราชการได้

(๒) กรณีนิคมอุตสาหกรรมใดมีความประสงค์จะสร้างระบบกำจัดกากอุตสาหกรรม มูลฝอยและสิ่งปฏิกูลขึ้นเอง ต้องใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมกับประเภทของกิจการในนิคมอุตสาหกรรม ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายกำหนด

ข้อ ๕๙ ระบบการจัดการกากอุตสาหกรรม มูลฝอยและสิ่งปฏิกูลอื่นใด นอกจากที่กำหนดไว้แล้วในหมวดนี้ ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามมาตรฐานวิชาการหรือหน่วยงานราชการกำหนด

ข้อ ๖๐ ให้นิคมอุตสาหกรรมจัดให้มีศูนย์การแลกเปลี่ยนวัสดุเหลือใช้ในนิคมอุตสาหกรรมตามแนวคิดการใช้ซ้ำ (Reuse) การลดของเสีย (Reduce) และการหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ (Recycle)

หมวด ๑๐

ระบบติดตามตรวจสอบมลพิษและคุณภาพสิ่งแวดล้อม

ข้อ ๖๑ ให้ดำเนินการติดตามตรวจสอบมลพิษและคุณภาพสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรม ดังนี้

(๑) ติดตามผลการปฏิบัติตามมาตรการด้านสิ่งแวดล้อมที่กำหนดไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของโครงการนิคมอุตสาหกรรมที่ผ่านความเห็นชอบจากคณะกรรมการผู้ชำนาญการของสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยการว่าจ้างบุคคลที่สามหรือหน่วยงานกลาง (Third Party) ที่ได้รับความเห็นชอบจากหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง เป็นผู้ดำเนินการติดตามผลการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม ตลอดจนติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อมเพื่อเสนอสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(๒) ให้จัดทำรายงานผลการปฏิบัติตามมาตรการด้านสิ่งแวดล้อมตาม (๑) ทุก ๆ หกเดือนหรือสองครั้งต่อปี ทั้งนี้ ตามแนวทางที่สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมกำหนด

(๓) ติดตามตรวจสอบมลพิษและคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามกฎหมายหรือมาตรฐานอื่นที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๖๒ จัดให้มีศูนย์เฝ้าระวังและควบคุมคุณภาพสิ่งแวดล้อม (Environmental Monitoring and Control Center : EMCC) เพื่อเป็นศูนย์กลางในการรวบรวมข้อมูลด้านมลพิษและคุณภาพสิ่งแวดล้อมในพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่องเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ โดยศูนย์เฝ้าระวังและควบคุมคุณภาพสิ่งแวดล้อมต้องรายงานผลการดำเนินการดังกล่าวต่อ กนอ. ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ กนอ. กำหนด

ในกรณีที่นิคมอุตสาหกรรมหลายแห่งพัฒนาโดยผู้จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมรายเดียวกัน ผู้จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมดังกล่าวอาจตั้งศูนย์เฝ้าระวังและควบคุมคุณภาพสิ่งแวดล้อมเพียงศูนย์เดียวก็ได้ โดยการรับส่งข้อมูลการบริหารจัดการมลพิษและคุณภาพสิ่งแวดล้อมต้องมีประสิทธิภาพ รวดเร็ว และทันต่อเหตุการณ์

ให้มีห้องปฏิบัติการเพื่อใช้สำหรับการปฏิบัติงานของศูนย์เฝ้าระวังและควบคุมคุณภาพสิ่งแวดล้อมพร้อมทั้งอุปกรณ์ใช้สอยที่จำเป็นและเกี่ยวข้องตามที่ กนอ. กำหนด

หมวด ๑๑

ระบบรักษาความปลอดภัย

ข้อ ๖๓ ให้มีการจัดระบบรักษาความปลอดภัยแก่พนักงานและบุคลากร ตลอดจนอาคาร สถานที่ในเขตนิคมอุตสาหกรรมอย่างเหมาะสม ซึ่งอย่างน้อยต้องจัดให้มีมาตรการการรักษาความปลอดภัยด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดขอบเขตพื้นที่รักษาความปลอดภัยให้แน่ชัดว่าพื้นที่ใดเป็นพื้นที่ควบคุมหรือพื้นที่หวงห้ามเพื่อสะดวกในการควบคุม ดูแลการเข้า-ออกของบุคคลและยานพาหนะ

(๒) แสดงแนวเขตหรืออาณาเขตโดยรอบนิคมอุตสาหกรรม ตลอดจนประตูรั้ว หรือประตูเข้า-ออก และต้องจัดให้มีการดูแลสิ่งแสดงแนวเขตและประตูดังกล่าวให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ตามปกติ

(๓) ให้มีแสงสว่างที่เพียงพอในพื้นที่นิคมอุตสาหกรรม เช่น บริเวณถนน ทางเข้า-ออก และบริเวณอื่นที่มีความเสี่ยงภัย

(๔) ให้ติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) ที่ควบคุมได้จากระยะไกล สามารถบันทึกภาพได้ตลอดเวลา และเรียกดูข้อมูลย้อนหลังได้ไม่น้อยกว่าสามสิบวัน ตลอดจนมีระบบการแจ้งเตือนภัยที่มีประสิทธิภาพและทันสมัยครอบคลุมพื้นที่นิคมอุตสาหกรรม เช่น บริเวณถนน ทางเข้า - ออก และบริเวณอื่นที่มีความเสี่ยงภัย ทั้งนี้ ควรจัดให้มีผู้รับผิดชอบในการควบคุม ดูแลและตรวจสอบกล้องโทรทัศน์วงจรปิดและระบบการแจ้งเตือนภัยดังกล่าวให้อยู่ในสภาพใช้งานได้ตลอดเวลาด้วย

(๕) ให้มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเพื่อทำหน้าที่ตรวจตราและดูแลรักษาความปลอดภัยภายในพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมได้ตามความจำเป็นและเหมาะสมเพื่อให้ความปลอดภัยมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยดังกล่าวอาจใช้บริการจากหน่วยงานของรัฐหรือนิติบุคคลซึ่งรับจ้างดูแลรักษาความปลอดภัยที่ได้มาตรฐานก็ได้

ข้อ ๖๔ เพื่อประโยชน์ในทางเศรษฐกิจและสวัสดิภาพในชีวิตและทรัพย์สินของผู้ประกอบกิจการหรือผู้ใช้ที่ดินในนิคมอุตสาหกรรมที่จัดตั้งขึ้นในพื้นที่ที่เสี่ยงภัย นอกจากจะต้องดำเนินการตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๖๓ อย่างเคร่งครัดแล้ว ต้องจัดให้มีการเฝ้าระวังเพื่อป้องกันเหตุร้ายที่อาจเกิดขึ้นและก่อความเสียหายต่อนิคมอุตสาหกรรม โดยอาจพิจารณาเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหรืออุปกรณ์สำหรับการป้องกันภัยหรือระวางภัยหรือมีมาตรการรักษาความปลอดภัยอื่นใดหรือขอความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องได้ตามความจำเป็นและเหมาะสม

หมวด ๑๒
การจัดสรรพื้นที่นิคมอุตสาหกรรม

ข้อ ๖๕ ในหมวดนี้

“พื้นที่แนวกันชนเชิงนิเวศ (Eco-Belt)” หมายความว่า พื้นที่แนวกันชนที่มีคุณค่าต่อระบบนิเวศ เช่น เป็นแหล่งพักน้ำ หรือพื้นที่สวนที่มีการปรับภูมิทัศน์ หรือพื้นที่สีเขียวที่มีแนวต้นไม้โดยรอบหรือแนวป้องกัน (Protection Strip)

ข้อ ๖๖ การจัดสรรพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมต้องจัดให้มีเขตพื้นที่ระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวก พื้นที่สีเขียวและพื้นที่แนวกันชนเชิงนิเวศ (Eco-Belt) ดังนี้

(๑) นิคมอุตสาหกรรมที่มีพื้นที่เกินกว่า ๓,๐๐๐ ไร่ ให้มีพื้นที่ระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวก พื้นที่สีเขียวและพื้นที่แนวกันชนเชิงนิเวศ (Eco-Belt) ไม่น้อยกว่าร้อยละสิบของพื้นที่ทั้งหมด โดยจะต้องจัดให้มีเฉพาะส่วนที่เป็นพื้นที่สีเขียวและแนวกันชนไม่น้อยกว่าร้อยละสิบของพื้นที่ทั้งหมด ทั้งนี้ พื้นที่สีเขียวจะต้องกระจายอยู่ทั่วพื้นที่นิคมอุตสาหกรรม และพื้นที่แนวกันชนเชิงนิเวศ (Eco-Belt) รอบพื้นที่นิคมอุตสาหกรรม กว้างไม่น้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร

(๒) นิคมอุตสาหกรรมที่มีพื้นที่เกินกว่า ๑,๐๐๐ ไร่ แต่ไม่เกิน ๓,๐๐๐ ไร่ ให้มีพื้นที่ระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวก พื้นที่สีเขียวและพื้นที่แนวกันชนเชิงนิเวศ (Eco-Belt) ไม่น้อยกว่าร้อยละสิบของจำนวนพื้นที่ทั้งหมดแต่ทั้งนี้จะต้องไม่น้อยกว่า ๒๕๐ ไร่ โดยมีพื้นที่แนวกันชนเชิงนิเวศ (Eco-Belt) รอบพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร

(๓) นิคมอุตสาหกรรมที่มีพื้นที่ไม่เกิน ๑,๐๐๐ ไร่ ให้มีพื้นที่ระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวก พื้นที่สีเขียวและพื้นที่แนวกันชนเชิงนิเวศ (Eco-Belt) ไม่น้อยกว่าร้อยละสิบห้าของจำนวนพื้นที่ทั้งหมด โดยมีพื้นที่แนวกันชนเชิงนิเวศ (Eco-Belt) รอบพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร

ภายใต้บังคับตามวรรคหนึ่ง จะต้องจัดให้มีทางซึ่งมีผิวจราจรกว้างไม่น้อยกว่า ๒.๕๐ เมตรสำหรับการตรวจการหรือซ่อมบำรุง (Service Road) ในบริเวณระหว่างพื้นที่แนวกันชนเชิงนิเวศกับแนวเขตพื้นที่โรงงานรอบนิคมอุตสาหกรรม ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการบริหารจัดการนิคมอุตสาหกรรมและต้องใช้งานได้ตลอดเวลา

ข้อ ๖๗ นิคมอุตสาหกรรมต้องจัดให้มีต้นไม้ พรรณไม้ หรือพืชที่ใช้สำหรับปลูกในพื้นที่แนวกันชนเชิงนิเวศหรือพื้นที่สีเขียวในนิคมอุตสาหกรรมตามที่ ก.นอ. กำหนด โดยอย่างน้อยต้องมีคุณสมบัติที่เหมาะสมกับท้องถิ่นหรือพรรณไม้ของท้องถิ่นเดิมหรือมีคุณสมบัติในการดูดซับมลพิษต่างๆ ได้ดี

ข้อ ๖๘ นิคมอุตสาหกรรมต้องจัดสรรพื้นที่สำหรับจอดรถยนต์ส่วนกลาง ดังนี้

(๑) นิคมอุตสาหกรรมที่มีพื้นที่เกินกว่า ๓,๐๐๐ ไร่ ต้องจัดให้มีพื้นที่จอดรถไม่น้อยกว่า ๑๐ ไร่

(๒) นิคมอุตสาหกรรมที่มีพื้นที่เกินกว่า ๑,๐๐๐ ไร่ แต่ไม่เกิน ๓,๐๐๐ ไร่ ต้องจัดให้มีพื้นที่จอดรถไม่น้อยกว่า ๕ ไร่

(๓) นิคมอุตสาหกรรมที่มีพื้นที่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ ไร่ ต้องจัดให้มีพื้นที่จอดรถไม่น้อยกว่า ๒ ไร่

หมวด ๑๓

ระบบสาธารณสุขโลก สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการอื่นเพิ่มเติม

ข้อ ๖๙ นิคมอุตสาหกรรมที่มีความประสงค์จะให้มียุทธศาสตร์สุขภาพ สิ่งอำนวยความสะดวก หรือบริการอื่นเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้แล้วในหมวด ๒ ถึงหมวด ๑๒ เช่น ศูนย์ฝึกอบรม ศูนย์ข้อมูล นิคมอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ (Eco center) ศูนย์กลางการติดต่อสื่อสาร สถานพยาบาล หรือบริการรถรับส่ง ให้ดำเนินการได้ตามความเหมาะสม

ข้อ ๗๐ การออกแบบอาคารส่วนกลางของนิคมอุตสาหกรรมให้ใช้แนวทางการออกแบบอารยสถาปัตยกรรม (Universal Design) และแนวทางตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงว่าด้วยการกำหนดประเภท หรือขนาดของ อาคาร และมาตรฐาน หลักเกณฑ์ และวิธีการในการออกแบบอาคารเพื่อการอนุรักษ์พลังงาน หรือตามเกณฑ์การ ประเมินอาคารเขียวภาครัฐสำหรับกรณีอาคารสร้างใหม่ หรือตามเกณฑ์การประเมินความยั่งยืนทาง พลังงานและสิ่งแวดล้อมไทยสำหรับการก่อสร้างและปรับปรุงโครงการใหม่โดยสถาบันอาคารเขียวไทย (TREES-NC) หรือเกณฑ์การประเมินอาคารเขียวของต่างประเทศ เช่น LEED: Leadership in Energy and Environmental Design ของประเทศสหรัฐอเมริกา

หมวด ๑๔

การตรวจสอบการออกแบบ และก่อสร้าง

ข้อ ๗๑ ในกรณีที่ กนอ. ตรวจสอบว่าการออกแบบของบริษัทวิศวกรที่ปรึกษาและการก่อสร้าง ไม่เป็นไปตามมาตรฐานทางด้านวิศวกรรมและตามมาตรฐานระบบสาธารณสุขโลก สิ่งอำนวยความสะดวก และบริการอื่นที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้ ผู้ออกแบบ ผู้ควบคุมงานหรือผู้ก่อสร้าง แล้วแต่กรณี ต้องรับผิดชอบ แก้ไขปรับปรุงให้ถูกต้องตามเงื่อนไขและระยะเวลาที่ กนอ.กำหนด

ประกาศ ณ วันที่ ๑๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

(นางอรรชกา สีบุญเรือง)

ประธานกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย